

Αύξησης όμως του αριθμού των λαχείων, θα 'πῆ ἀπλούστατα νέα ἀφαίμαξις τῶν βαλαντιῶν τοῦ λαοῦ.

Λοιπὸν ἀφαίρει διακόσιες, ἅς ποῦμε, χιλιάδες ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, φορτώνει τριακόσιες χιλιάδες στὴν καμπούρα τοῦ λαοῦ. κάνει αὐτὸς τὴν δουλίτσα του, παίξει τὴν ρεκλαμίτσα του, κι' ὁ λαὸς ποῦ πληρώνει τὰ ἐξοδα τῆς θεατρικῆς αὐτῆς παραστάσεως, χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς, διότι πιστεύει ὅτι ἡ παράστασις εἶνε δωρεάν.

Κ' ἐπειδὴ ὅλ' αὐτὰ γίνονται στὴν Βουλὴν καὶ διὰ τῆς Βουλῆς, ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ, ὡς ἐπὶ πρῶτον, τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ Σουρῆ :

... Καὶ δὲν εἴμαιν γιὰ γέλοια
παρὰ μόν' ὁ Φαουλάης,
τῆς γκαμήλας τὰ κουρέλια
κι' οἱ πατέρες τῆς Βουλῆς!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

IV

Πάνω στὸ γλῆντι ἐπίστεφα
πὼς σέκανα δική μου.
Κι' ὅταν τὸ γλῆντι ἐπέλειωθε
σέβωπα, ξανθὴ μου:
— Εὐ μὴγαπῆς; Εὐ ξίδουμε
πάντα λοιπὸν μαζί;
Καὶ ποῖτες ἀιωμένη;
— Ἀγάπη ἄποκ' μάτικη
μὴ νύχτα μόν' ξῆ
καὶ τὴν αὐγὴν πεθαίνει.

V

Πίστεψέ σ' ὅτι οἱ ἄλλοι
κι' ἄν σου 'πῶ ὅτι γιὰ σένα
θε νὰ πάρω τὰ βουνά,
Πίστεψέ το! Τίς ἡμέρες
τι ὤ γλεντιοῦ καὶ τῆς χαρῆς
Μέσ' τοῖς ἄλλοις μασκαράδες
εἶν' κι' ὁ 'Ερωσ μασκαράς.

VI

Φιλόσοφε, τί γίνεσαι;
τὸν νοῦ σου τί ζητῆεις;
Τὸ πρῶτόν σου τὸ ἄλυτο
νὰ λύσῃς τί πασκίσεις;

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗ ΓΥΑΛΑ

Ἡ κυρία σύζυγός μου ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅτι ἡ οἰκογένειά ἐμεῖς νὰ ὑποδεχθῆμεν ἐν τῷ Καρνάβαλῳ. Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς, ἡ ἑποικία ἐξεδηλώθη μὲ τόνον διαταγῆς, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν μελωδικωτάτων χειλέων τῆς δυστυχῆς τῆν τελευταίαν ὥραν, τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι, καὶ ἡ Ἐπιμηλητεία, ἡ ὁποία εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆν περιστασιακῶς ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τοῦ ἐξιστοῦ ὑποκειμένου μου, ἀνέλαθε νὰ παρασκευάσῃ τὰ τῆς ὀριζμητικῆς ἐξόδου.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον ἐπιμηλητείαν πρὸς λύσιν ἦσαν τὰ ἐξῆς δύο.
Πρῶτον. Νὰ εὐρεθῆ μὲρος ἄπο τὸ ὁποῖον νὰ παρακολουθῆται ἡ οἰκογένεια τῆν διέλευσιν τῶν ἡμερῶν, χωρὶς τὸ μὲρος αὐτὸ νὰ εὐρίσκειται οὔτε ἐπὶ ἐξόδου, διὰ τὸν φόβον γαρνητοστακίματος, οὔτε ἐπὶ τοῦ δρόμου, διὰ τὸν φόβον κρουλογῆματος, οὔτε ἐπὶ τοῦ δρόμου, διὰ τὸν φόβον τσαλαπατήματος, οὔτε ἐπὶ ἀμάξης διὰ τὴν φοικὴν τῆς ἀραιμάξεως.

Δεύτερον. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ν' ἀγορευθοῦν καὶ ν' ἀπο-

Μι' ἀποκρῆν εἶν' ἡ ζωή,
τὴ μάσκα δλοι φοροῦμε,
Κ' ἕνα τρανὸν Καρνάβαλο
— τὸν Χάρο — καρτεροῦμε!

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ἜΡΡΑ ΚΑΙ ἩΜΕΡΑΙ

ΟΨΙΜΟΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ὅταν εἰς παλαιὸς καιροῖς, ὅταν ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶχε σημεῖωσει τὴν πρώταν αἰτοῦ πρωθυπουργίαν, τὴν πρώτην ἐπιστολαίαν, μετὰ Κ' ἔτρας καὶ ἀποκλεισμοῦ, ἔρριπτε δὲ τῆς κλεῖδας τῶν ὑπουργείων εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὁ Τρικοῦπας ἀναλαμβάνων τὰς ἡνίας τοῦ κράτους κατὰ τὴν κρισιμότηταν τοῦ ἔθνικοῦ βίου ἐποχῆς, δὲν περιορίσθη μόνον νὰ ἀποσοθήσῃ τὴν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐξῆσε διὰ τὴν ἀποσοθήσῃ κατὰ τὸ 1897, ἀλλ' ἐπελήθη τῆς ψυχολογικῆς στιγμῆς διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ῥιζικῶν μεταρρυθμίσεων.

Μία τοῦτων ἦτο καὶ ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν εἰς 150, τὴν ὁποίαν μετὰ περιωριστῆς προθυμίας ἐψήφισεν ἡ κοινοβουλευτικὴ Βουλὴ τῆς 7ης Ἀπριλίου.

Διότι μετὰ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος ὄλων τῶν ἔθνων τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς Γαλλίας, ὅπου εἰς βουλευτικῆς ἀναλογεῖ εἰς 70,000 κατοίκους, μέχρι τῆς Ρουμανίας, ὅπου ἕναν ἐκλέγουσιν 45,000 κάτοικοι, καὶ τῆς Σουηδίας, ὅπου ἐκλέγεται ἕνα 30,000, ἡμεῖς μόνον εἴμεθα τὸ πλεονεκτήτερον ἔθνος εἰς βουλευτικῆς, ἐκλέγοντες ἕνα ἐπὶ 10,000.

Καὶ εἶχε σκεφθῆ ὁ Τρικοῦπας, ὅτι ἂν οἱ 250, ὅσοι ἀπετέλουν τὴν τότε Βουλὴν, περιορίζοντο εἰς 150, ὅχι μόνον ἠθέλωμεν γειτονεῖσαι πρὸς τὴν ἀγαθὴν ὄλων τῶν ἄλλων κρατῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ εὐρίσκοντο ἠπέναντι τοῦ προϋπολογισμοῦ 100 στόματα ἐλιγότερα καὶ ἰσοριθμοὶ γαστρονομικῶν σωλῆνες.

***

Ἀλλ' ἤλθε πάλιν ὁ κ. Ἀνδριγιάννης καὶ εὐρήσκων ὅτι ἡ αἰθουσα τῆς βουλευτικῆς ἐφαίνετο πολὺ κενὴ, με 150 βουλευτῆς, ὅτι ἂν τοὺς ἀνεβίβαζε πάλιν εἰς δύνανμιν διλοχίας, θὰ ἴδοντο μέσα εἰς τὸν μέγαν βουλευτικὸν πλῆθοςμὸν, νὰ καταρτίξῃ εἰκοζώτερα τὰ στελέχη τῶν ἡμετέρων ἔκρινεν ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τῆς προσφορῆς καὶ τῆς ἐπιτήσεως, ὅσον περισσότερα στόματα ἀνοίγονται πρὸ τοῦ στόκου τῶν ρουφετιῶν, τόσον εἶνε εὐκολώτερον νὰ τοὺς προφθάνῃ με μικροτέρας μερίδας.

Τρόπος διάφορος, βλέπετε, τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι τὰ πράγματα, ἀλλὰ πολὺ φαίνεται, σαλερός, διότι εἶδεν ὅτι με τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπανεφέρην ἐκ μόνης τῆς φιλοδοξίας τοῦ νὰ πράττῃ τὰ ἀντίθετα τοῦ Τρικοῦπαι, κινδυνεῖται νὰ φαγωθῆ καὶ αὐτός, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ πλῆθους. Δὲν ἐνθυμῶμαι, ὡς φαίνεται, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐπιμεινωμεν καὶ πολὺ εἰς τὴν παρομοίωσιν, ὅτι πᾶσα ἐπιπίπτουσα ἀγέλη, ἀδιαφόρως τοῦ εἶδους αὐτῆς εἶνε τόσον περισσότερον ἐπικίνδυνος, ὅσον εἶνε πολυαριθμότερα.

Ἐδέξασθε λοιπὸν νὰ ἀναγγεῖλαι προχθὲς εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἀπεράσασθε νὰ ἐφαρμοθῇ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν... τὴν παρακατάσιν.

Καὶ ἐπανερχεται πάλιν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, εἰς ὅσα κατεδίκασεν, ὅπως ἐπανελάθεν εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ καπνοῦ, ὅπως ἐπανελάθεν εἰς τόσα ἄλλα χρησίμα πράγματα, κατὰ τῶν ὁποίων εἶχε ρίψει ἀφροῦς ρητορικῆς, καὶ καθ' ὃν εἶχε στρέψει τὸν καταργητικὸν αὐτοῦ πέλεκυν.

Διότι καλὴ εἶνε καὶ θεαματικώτατη καὶ ἀδάπανος εἰς ἐγκεφαλικὸν φωσφόρον σκέψων ἡ πολιτικὴ τοῦ πράττειν τὰ ἐναντία τῶν ἄλλων, ἀφοῦ εἶνε ἡ πολιτικὴ τῆς καταλίσεως. ἀλλ' εἰς τὸ τέλος καταλίγει καὶ ἡ πολιτικὴ αὕτη εἰς χρεωκοπίαν. — Ὅταν τὰ εἴδη κανεὶς ὅλα δὲν ἔχει ἐπειτα τί νὰ κάμῃ. —

Ἀνάγκη λοιπὸν ἀνοικοδομίσσεως. Καὶ ἐπειδὴ τὸ οἰκοδομεῖν δὲν εἶνε ἐξ ἑαυτοῦ εὐκόλον πρὸς τὸ καταλίγειν, διὰ τοῦτο ὁ κ. Ἀνδριγιάννης ζητεῖ νὰ ἀνευρίσῃ δι' ὅλους τοὺς κλάδους τὰ παλαιὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τοῦ Τρικοῦπαι, διὰ νὰ ἀναγγεῖλαι ἐκ νέου ἡ αὐτὴ ἀπόδοσις.

Ἐκ τοῦτου ἀποδεικνύεται, ὅτι διὰ τῆς ἐξελίξεως ἡ πολιτικὴ τοῦ πράττειν τὰ ἐναντία τῶν προκατόχων, μεταμρφωνεταί εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ:

«Ἐπίθε καὶ ἐπίθε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ». Καὶ τῆς πολιτικῆς ταύτης ἀπεδείχθη ἐξοχὸς ἀριστοτέχνης ὁ κ. Ἀνδριγιάννης.

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΡΗΜΟΚΚΑΝΣΙ

Στὸν φίλο μου Ι. Ν. Γιουλιάνη
Τῶν κέδρων πλῆρω ἐρεῖται καὶ στήνω ρημοκκῆσι
Καὶ με τὸ δάκρυ ἀνοίγοντας τὸ δρόμο ἐνός γυαλοῦ
Τὴν ταξιδιάρικη ψυχὴ πονετικῶν ἔργων κλείσει,
Ποῦ ἀπὸ τὰ στήθη μου ἐφρευε, σὺν ὄνειρο, γέ' ἄλλο...

***

Κ' εἶχε ἴσῃ ξένη ἢ ἐρημικὴ πηλὴ παραστρατήσαι,
Θωρῶντας τὸν Ἀύγερινὸ με τοῦ κοροδάλλου
Τὸ πλῆρω γλυκοκλήμα νὰ τῶν, πρὶν νὰ ὄσῃ
Ἐπὶ τῶν ῥόδων τὸ νανοῦσμα, ἴσῃν ὕπνο τοῦ Καλοῦ...

***

Μὴ με τὸ ψυχορρήγμα τοῦ κεντοῦ γλωσσίνης,
Ὅσο πιστέρι τοῦ Βοσιῦ ἴσῃν ἔκστασις τοῦ ἀνάρτου.
Καὶ τίς φρεσῶδες τῆς ἄκροφας, ἀπλόνας πεθαμέν...

***

Κ' εὐθὺς, σὺν ῥοδόσπινερο, ποῦγε τὸν Ἰλλιο νύκτῃ,
Τὸ κέδρινο ἐκκλησάκι μου τρεχαντηράκι κέσω,
Τὴν ἔρρησῃ μου τὴν ψυχὴ ἴσῃν Πάλαρος νὰ γίνω!
Σπίστες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιοσκία τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

σταλοῦν εἰς τὸ σπίτι δλα τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατάλληλον μεταφεριστὴν τῶν τριῶν τυχόντων οἱ ἴποιοι εἶχαν συνομῶσαι μετὰ τῆς μιᾶς τῶν ἐναντίων τοῦ βελαντιοῦ καὶ τῶν νεύρων τοῦ δυστυχῆος ραγίξ των.

— Κοίταξε τὸ σκεπὸν νᾶνε ἐκλεκτὸ, γερὸ καὶ... φθνὸ! Νὰ πᾶρξ καὶ κουδουάκια γιὰ τὰ ντόμινά! Μὴ ξεχάσῃς καὶ τὰ φλωράκια γιὰ τὰ βλάχικα τοῦ κοριτσιοῦ. Πέρασε κι' ἀπὸ τὴν κουμπῆρα νὰ σοῦ δώσῃ τὰ βλάχικα τῆς Νίνιας γιὰ νὰ κόψω ἐπὶ αὐτὰ, τὰ βλάχικα τοῦ κοριτσιοῦ μας!... Κότταξε νὰ μὴ...

Ἡ ἐπιμηλητεία ἐτρέπη εἰς ἄτκατον φυγὴν διὰ τὸν πόρῃ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν διαταγῶν!

Τὸ βράδυ ἐλουουκία εἰς τὸ σπῆτι. Ἡ κυρία μετὰ τῆς ὑπηρεστῆς κατεγίνοντο εἰς τὸ ρήψιμο τῶν ἐπισήμων ἐνδυμάτων τῆς παρουσίας. Ἡ ἐπιμηλητεία, διὰ Σουλτανικοῦ ἰσαζῆ, εἶχε καταδικασθῆ νὰ κόβῃ με τὸ ψαλίδι γλωσσάκια ἐπὶ τοῦ σκεπὸν καὶ νὰ γυρίξῃ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς, τὴν ῥόδον τῆς ραπομηχανῆς.

— Καὶ γιὰ θέσι ἐρρόντισες;
— Σὺν ἐξίδρα...
— Σοῦ εἶπα οὔτε στήν ἐξέδρα, οὔτε σὲ ἀμάξι, οὔτε σὲ μπάλκον, οὔτε τὸ δρόμο νᾶνε!
— Ἄν ἤμπορούσαμε με κἀνὲν... ἀερόστατο!...
— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!...
— Ἡ τούλαχιστον ν' ἀνεβίναμε σὲ ποδήλατο!...
Ἡ ἐπιμηλητεία τὴν νύκτα ἐκοιμήθη με μίαν

ἐλπιδά: Ὅτι ὁ Θεὸς ἐξ εὐσπλαγγίας, ἤμποροῦσε νὰ ματαίωσῃ τὰ κατακτητικὰ σχέδια τοῦ θῆλεως αὐτοῦ Ναπολέοντος, διὰ κἀμμιᾶς εὐεργετικωτάτης βροχῆς!

***

Κυριακὴ πρωί. Συνέχεια τῶν νυκτερινῶν βετινῶν.
— Ἐϋπνα γράφομαι καὶ τρέξα νὰ μοῦ ἀγοράσῃς μιὰ πηγὴ σκεπὸν ρῆξ γικτὶ δὲν ἔφθασε γιὰ τὸ ντόμινον τοῦ μικροῦ!... Καὶ κωμῶσῃς κουδουάκια ἄκομη! Νὰ μοῦ τὰ στείλῃς ἀμέσως γιὰ νὰ προσβάσω νὰ τὰ ράψω!
Ἄπὸ τῆς ἐπιτάμισσιν εἰς τὸν δρόμο. Τὰ μαγαζιά κλειστά ἀκόμη. Τί νὰ κάνω, Θεέ μου;
Ἐπὶ τέλος τὰ πράγματα, ἴν καὶ ἀργά, ἀπεστάλησαν.
Ἄλλὰ θέσις;
Βούτυρος εὐρέθη καὶ χυτῆ. Κίποιος φίλος μου ἤμπορος μὲ προσέφεραν εὐγενῶς τὴν ἀριστερὰν... βιτρίναν τοῦ μαγαζιοῦ του.

— Ἡ γυναικα μου στή γυάλα; ἐφώνηξα ἔμπλεως χαρᾶς. Ἐπὶ τέλος χυτῆ εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις γιὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον μικροῦτόν μου!
Μίξ καὶ τέταρτον. Ὀριζμητικὴ ἐξοδος τῆς οἰκογενείας.
Τὰ παιδιὰ μπροστὰ με τὰ ντόμινά, κατόπισιν ἡ ὑπηρεστῆς με τὴν μικρὰν βλάχοπούλαν, μετ' αὐτῆν ἡ κυρία

ΝΟΥΜΑΣ

 ΕΦΗΜΕΡΙΣ

 ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ

 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

 ΛΟΘΗΝΑΙ 13 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΕΤΑΧΘΗ

Ο ανθυποπλοίαρχος κ. Παλαβουσιάνου και συνεστήθη στην Υπουργική επιείκειαν. Θαποταχθῆ μεθ' αὐτὸν καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος κ. Γουδάς, ὅτι ἐν συγκροτηθῆ καὶ γι' αὐτὸν ἀνακριτικὸν συμπύλωμα, ὡς βεβαιώσεται, καὶ θὰ συσταθῆ καὶ αὐτὸς, ἢ δὲν θὰ συσταθῆ, στὴν Υπουργικὴν ἐπιείκειαν.

Κ' ἔτσι διαιωνίζεται τὸ περιήμιον Ναυτικὸν σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον διέτρεξε τόσα στάδια καὶ ἄλλαξε τόσας φάσεις καὶ ἀνυψώθη εἰς περὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ κοινωνικὴν ἀκόμη σκάνδαλον.

Τὰ συγκαταστήματα τὰ εἰλικρινέστατα εἰς ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται νὰ τὸ διαιωνίσουν. Δύο ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωκοινοβουλίου δὲν τοῖς φθάνουν. Ἡ ἐξέγερσις τῆς κοινότητος, δὲν τοὺς συγκινεῖ. Ἡ διαμνηστεύσις ὁλοκλήρου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου δὲν τοὺς πείθει νὰ καθίσουν στ' αὐτὰ τοὺς πειά.

Ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν, ὡς αἱ ἀρχαῖαι Ἑστιάδες, ἀσβεστον τὸ πῦρ τῆς διχονοίας εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἐδραιώσουν τὴν πεποίθησιν τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς ἐσχημάτισεν ἡ κοινότης, ὅτι τὰς πράξεις τῶν καὶ τῶν ἀποφάσεις τῶν δὲν τὰς ἐμπνέει ἡ αὐστηρὰ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Ναυτι-

κὸν, ἡ ἀγνή ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἡ προσωπικὴ ἐμπάθεια καὶ μόνη αὐτή.

Μὰ τί φαντάζονται ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι αὐτοὶ: Ὅτι τὸ Ναυτικὸν ἀνήκει εἰς πέντε δέκα κυρίους, καὶ ὅτι χάριν αὐτῶν καὶ μόνων, ὁ λαὸς δίνει τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του καὶ οἱ ὁμογενεῖς ἀδελφίζονται τὰ ταμεῖά τους;

Ἄνάγκη πᾶσα νὰ ὑποχωρήσῃ κανονικῶς τὰ προσωπικὰ πάθη καὶ νὰ παραδοθῆ καὶ πάλιν τὸ Ναυτικὸν ἀγνὸν καὶ ἀμόλυντον ἀπὸ σκάνδαλα στοῦ Ἔθνους τὴν συνείδησιν.

ΠΡΟΠΟΝΗΣΙΣ

πολεμικῆ ἤτο ἡ προηγουμένη ἐπιθεσις τοῦ Καπετὰν Ἀρχούδα κατὰ τῶν πέντε Βουλγάρων (;) οἱ ὁποῖοι ἐξυλοκόπησαν τὸν Ζήσην Οὐζούνην.

Πέντε Βούλγαροι, λέγουν, ἐπῆγαν ὀπλισμένοι με ῥόπαλα στὸ σπίτι τοῦ Οὐζούνη καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ἄλλ' εὐτυχῶς τοὺς ἐπῆρε χυμπαρί ὁ καπετὰν Ἀρχούδας, τοὺς ἐπέτθη καὶ τοὺς ἔτραψε εἰς ἐπονεῖδιστον φυγήν.

Ἄν ἐδῶ τάχα με πέντε, φαντασθῆτε τί ἔχει, ὅρῃ πρά, νὰ γίνῃ τὴν ἀνοιξὶν στὴ Μακεδονία, ὅταν ὁ Καπετάνιος θάξῃ μαζί τους αἱ τὰ παληκάκια του!

ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

ἀπλοῦν, ἐξαοικειώσιν τὴν ὑποβολὴν τοῦ στρατ. νομοσχεδίου ὁ κ. Θεοτόκης.

Ἐρχόμεθα ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς νὰ εἶνε ἀκριβής, τὸ δὲ νομοσχέδιον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὡς πυροτέχνημα ἀνετινάχθη ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς εἰρχόμεθα καὶ ὡς πυροτέχνημα νὰ δειθῆ, ὅσον καὶ ἂν δυσχεραστῆ δια τὴν γῆν ἢ τὸ πῶ οἰ οὐ οὐ τοῦ ὁ κ. Σηολένδκης καὶ ὁ πολιτικὸς Πυλάδης τοῦ κ. Δεδίδης.

Ἐντυχῶς ὁ κ. Δυμπρίτης εἰς μίαν περικοπὴν τοῦ εἰσηγητηρίου λόγου τοῦ μᾶς ἐξωμολογήθη διατὶ ἐπιθυμεῖ τὴν κατάργησιν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως:

— «δὲν εἶνε δυνατὸν, εἶπε, νὰ διοικηθῆ δια τῆς Γεν. Διοικήσεως ὁ στρατὸς, διότι αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῆς χώρας εἶνε ὁ εἰς πούς, ἐξ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀσφάλεια τῆς χώρας, ὁ δὲ ἔτερος εἶνε αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις. Ἄλλ' ἐρωτῶσθε με πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη, μελέτη, παρασκευῆ, ὅταν δὲν ἔχω καμμίαν δύναμιν νὰ πράξω τι ἐγὼ ὡς ἄτομον, ὡς Υπουργὸς; Φιλόξ ὁ τίτλος τοῦ Υπουργοῦ δὲν παρέχει τὴν δύναμιν νὰ ἀνενοηθῶ μετὰ τοῦ Υπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν».

Ἄν πρόκειται μόνον περὶ αὐτοῦ, ἢ ὑπορεῖ ἀξιόλογα ἢ Βουλὴ χωρὶς νὰ καταργηθῇ τὴν Γεν. Διοικήσιν, νὰ παρὰ ὅχη τὴν δύναμιν εἰς τὸν κ. Δυμπρίτην νὰ ἀνενοηθῆ με τὸν κ. Καρπάνον, καὶ ἔτι δὲ τελεῖονον κατ' εὐχὴν.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

συνέλαβε χθὲς ἓνα Βούλγαρον λησπαντάρτην. Τί κρίμα εἰ ἀπογυμνώσαντες τὸ χρυσοχοεῖον Κωνσταντᾶρα νὰ μὴν εἶνε Βούλγαροι! Θὰ εἶχαν ὄλοι συληθῆ ἤδη, ἀφοῦ ἡ Ἀστυνομία μας, ὡς ἀπεδείχθη, μόνον εἰς τὰ πατριωτικὰ ζητήματα ἐξαντλεῖ ἑλθὼν τὴν πανθομολογούμενην δραστηριότητά της!

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ

τῶν ἀκυρώσεων, ὁ πρῶτος, μὲς ἔλθεν ἀπὸ τὴν Ἀγγίναν, ἴσως διότι ἡ ἐκλογικὴ αὐτὴ περιφέρεια κείνη πλησιέστερα εἰς τὴν Βουλὴν.

Τηλεγραφοῦν λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ:

ΑΓΓΙΝΑ, 9 Φεβρουαρίου. Μαγκουροφόροι τοῦ ὑποψηφίου κ. Καναβαρούτου ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἐπέτθησαν κατὰ τοῦ πατρὸς μου, ἐν ἐκτύπησιν ἀγγλιστῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐνωμοτάρχου. Ἀναφερθέντες εἰς τὸν φρούραρχον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς μου ἐλάβομεν τὴν ἀπάντησιν: «κατακυλισθῆτε». Ὑψώσατε φωνὴν ἄλλως ἐπικεῖται ἀμεταχοῦσα διασαλευθείσης τῆς τάξεως.

Παναγιῆς Γιαννοῦλης
ἐρωστιαστὴς ἀρχῆς

Καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ πρῶτον τὰς χεῖράς του ἀπὸ εὐχαρίστησιν, διότι ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ θὰ ἐπέσθη περὶ τῆς ἀσφαλούς ἐπιτυχίας τοῦ ὑποψηφίου του.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ἔφατο μίαν περιφανῆ ρητορικὴν νίκην, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

Ἐπέτθη ἀγγίως κατὰ τῆς Γεν. Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ, τὴν ἐξευτέλισε, τὴν ἐκουρέλισε, καὶ ἐν τούτοις— θὰ τὸ πιστεύετε;— εὐρέθησαν μερικοὶ, Βούλγαροι βεβαίως, στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδίδασσαν νὰ ποῦν ὅταν ὁ Στρατηγὸς κατῆλθε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἀπὸ τὸ βῆμα:

— Ὁ καυγᾶς γιὰ τὸν Ἐπιτελάρχην!

Τὶ νὰ ἐσθῆμαινε ἀρὰ γε ἡ Συβιλικὴ αὐτὴ καὶ ἀντιπατριωτικὴ παρατήρησις;

μὲ τὰ νεῦρά της διότι τὰ παιδιὰ ἐλάσπωνται τὰ ντόμιν καὶ τελευτᾶς ὁ σύζυγος, ὁ μεταγωγικὸς σὺλαμός, κρατῶν ὑπὸ μᾶλῃς πελώριον ἐλεξιθρόμιον, τὴν σκηνὴν δηλαδὴ τῆς οἰκογενείας... καὶ τοῦ μαρτυρίου του.

Καὶ οὕτω ἡ οἰκογένεια ἐδίδεκε πλησιέστερος πρὸς τὴν γυάλην!

***

Ἡ οἰκογένεια ἐντὸς τῆς γυάλης. Οἰκογένειαν τὸ θέαμα, ἀλλὰ καὶ τρομερὸν. Ἡ γυάλη κοστίζει ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ὁραχμαῖς, πᾶν ἄνθρωπος δὲν ἔμποροῦσαν ν' ἀντιληφθῶν οἱ μικροὶ ντομιοφόροι, οἱ ὁποῖοι ἐδικαιώτως ἐτίνασσαν χεῖρας καὶ πόδας ἐπὶ τῆς γυάλης ὡς νὰ ἦσαν οἱ βάρκαροι τοῦ μακκρίτου Γαλλῶνη.

— Παιδιά, προσέξτε! Καθίστε ἤσυχα!... ὅλ' σπᾶστε τὸ γυάλι!

— Δὲν σπᾶει μπαμπᾶ! Ἐἶνε γονεὺς! Φωνάζει ὁ μεγαλύτερος. Καὶ πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων του κατακράρει, δυνατῆν γροθὶά ἐπὶ τῆς γυάλης.

— Μὴ!... φωνάζει ὁ δυστυχὴς μπαμπᾶς καὶ πίπτει λιπόθυμος.

Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶχαν ἀνοίξει καὶ αὐτὸν κατακράρει τοῦ ὄρανοῦ.

— Καὶ τώρα; ἐρωτᾷ ὁ σύζυγος.

— Καὶ τώρα; ἐπαναλαμβάνει ἡ ἑγὼ της, δηλ. ἐγὼ.

— Πῶς θὰ πᾶμε στὸ σπίτι;

— Μὴ... βῆμα!

— Σιγὰ μὴ πᾶμε με μασὸνα! Πήγαμε νὰ πιᾶσῃς μὴ ἄμαξα καὶ ἔφησε τ' ἀστεῖα!

— Ἀστεῖα; Ἄχ, τσίπη μου!

Ἡ ἄμαξα ἔλθε, ἡ οἰκογένεια ἐπεβιβάσθη καὶ ἐγὼ βοήκη ἐπὶ τέλους τὴν ἤσυχην μου.

Μαζὴν ἤσυχι! Τὸ βράδυ ὅταν ἐγύρισκα στὸ σπίτι εἶδα μίαν ἄμαξην ποῦ περιμένε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν.

— Ἐλα λοιπὸν ποῦ μᾶς ἔχεις τρεῖς ὄρες καὶ περιμένουμε μετὰ τὴν ἄμαξην! μού φωνάζει ἡ γυναῖκα μου. Κρούς ἰδρῶς με περιέλουσε.

— Μὲς στὴν ἄμαξην;

— Ἄμ ποῦ ἤθελες νὰ περιμένουμε; στὸ δρόμο με τὴν βροχή;

— Καὶ γιατί, χριστιανή μου;

— Γιατ' ἔχεις ξεχάσει, ξεκουτήρη, νὰ μᾶς δώτῃς τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας!

Τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν μου καὶ ἔπραξε νὰ τὸ πληρώσω ἀκριβῶστα.

— Τέσες ὄρες, μού λέγει ὁ ἀμαξηλάτης, πρὸς τόσους ὄραχμας τὴν ὄραν καὶ με βροχὴν μάλιστα, κάνει νὰ μού δώσῃ τόσα τ' ἀφανισκό!

Καὶ ἡ κυρία μου;

— Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὰ ντόμιν τῶν παιδιῶν ποῦ κατακλιπώθησαν, ὅταν πηγαίναμε!

.... Ὁ δυστυχὴς ὅταν μού διηγήθη τὰ χθεσινὰ γὰ τὰνὰ του, μού ἐπρόσθεσε καὶ αὐτὸ.

— Τὸ μεσημέρι δὲν ἔφαγα γιατί ἡ κυρία δὲν εἶχε καιρὸν νὰ μαγειρεύσῃ, ἐπειδὴ ἔοραπτε τὰ ντόμιν. Τὸ βράδυ δὲν ἔφαγα γιατί εἶχα ξεχάσει τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας καὶ ἡ οἰκογένεια ἔμεινε ἐν τῇ ἄμαξῃ! Κύριος οἶδε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τί με περιμένει!

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀπήντησα, ἀλλ' ἐδικαίωσα ἐνδομύως τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι εἰς κάθε ταρχὴν περνοῦν ἐν στόματι μαχλάριας τὰ γυναικόπαιδα.

(1900)

Δ. Ταγκοπούλος.

Τὴν Κυριακὴν: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΒΙΖΑΒΙ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὀδὸς Πινακωτῶν 22 Α.

Εἰκόνας ἐξόχων καλλιτεχνῶν